

Hofconcerten

eller

Debutantinden.

1877

Hofconcerten

eller

B e k k t a n n e n d e n .

Syngespil i een Act af Scribe;

Musiken af Anber;

oversat

af

C. h. O v e r s k o u .

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schuboths Boghandling.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1839.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

CHICAGO, ILL. 60607

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CHICAGO, ILL. 60607

CHICAGO, ILL. 60607

CHICAGO, ILL. 60607

CHICAGO, ILL. 60607

CHICAGO, ILL. 60607

Hofconcerten

eller

Debutantinden.

Personerne.

Fyrsten.

Victor, en ung Maler.

Adele, fransk Sangerinde.

Astucio, Musikdirecteur;

Carlone, hans Kone.

En Tjener.

Hoffolk.

Det fyrstelige Kapels Medlemmer.

Tjenere.

Handlingen foregaaer i en tydsk Residensstad.

(Stuepladsen forestiller en prægtig Sal med en Dør i Baggrunden og een paa hver Side. Paa Tilskuernes venstre Haand staaer et rundt Bord, beklædt med et grønt Tæppe og omgivet af fem Stole. Paa høire Side, henimod Baggrunden, staaer et Pianoforte.)

Første Scene.

Victor (Kommer fra Døren tilvenstre).

Nei, lad hvem der vil hænge i et Forgemaal, jeg skjøtter ikke om det! Naar jeg har staaet og ventet i to Timer, lader man mig sige, at man er gaaet ud; det skulde man have sagt mig strax, saa havde jeg gjort det Samme og det med største Fornøielse; thi beder jeg om deres Gunst, er det ikke for min egen Skyld, men for Din, min uforglemmelige Aale!

Midt i Armod hun Kunsten sig vier;
Stjæbnen kun hende gav Talent, Forstand og Aand,
Dog alle glimrende Partier
Med Stoltthed hun afflaaer for at eie min Haand!

Den salig er,
Som har, Engel! Dig kjær;
Dobbelt salig den,
Du elsker igjen.

Fra det Fjerne
 Haabets Stjerne
 Tindrer i Dit Blik til mig,
 Thi jeg seer det at gløde, skøndt adskilt fra Dig!

Dig Verden snart vil hylde;
 Thi med tryllende Klang
 Dine Følelser Fylde
 Strømmer fra Sjelen frem i Din Sang,
 Og naar Du Elskovs Smerte
 Tolked sødt i Dit Ord,
 Fængslede Du hvert et Hjerter,
 Henrykt man Dig tilbad!
 Den salig er,
 Som har, Engel! Dig kjær;
 Dobbelt salig den,
 Du elsker igjen!
 Fra det Fjerne
 Haabets Stjerne
 Tindrer i Dit Blik til mig,
 Thi jeg seer det at gløde, skøndt adskilt fra Dig!

Men jeg seer nok, at dersom jeg vil opnaae Noget, maa jeg vælge en anden Vej; thi jeg vil ikke mere have noget at gjøre med Sollicitant-Embedet. Min Gud! hvad man har for en Møie for at faae et Udsalg. Der maa man indsmigre sig hos Portner, Lakajer, Kammer-tiener — ja! det lader til at man her kan faae Alle itale, kun ikke den, som man endelig skal tale med. Nei, det gaae som det vil, jeg gaaer min Vej!

Anden Scene.

Victor. Carline.

Victor. Hvad er det for en smuk Dame? Er

det maaskee En, som deler min uheldige Skjæbne? en Sollicitantinde?

Carline. Hvad? tør jeg troe mine Dine? Victor, den unge Maler fra Paris?

Victor. Ah! den elskværdige, indtagende Carline!

Carline. Hvorledes? en Franskmænd, en Landsmand her paa Slottet?

Victor. Jeg ventede langt fra ikke at møde Dem her. Det er ellers ikke smukt at tage fra Paris uden at lade sine gamle Venner vide det eller skrive dem til — ikke engang mig har De viist den Ære, endskjøndt jeg er den ærbødigste som den bestandigste af Deres Tilbedere; thi De har dog ikke glemt, at De var min første Inclination?

Carline. Min Gud, Hr. Victor! saa tie dog stille! Dersom min Mand hørte Dem —

Victor. Hvad? De er gift?

Carline. Ja vist! Hvorfor ikke? Medens vi begge studerede i Paris — De Malerkunsten og jeg Musiken — kom jeg i en Concert sammen med en Italiener, il maestro Astucio. Da han saae mig første Gang sang jeg netop en stor Arie.

Jeg i Signor Rossinis Skade
 Bed en Cadence hans Hjerte pandt
 Og med en effectfuld Roulade
 Fast ham for evig til mig bandt.
 Han, efter nogle dybe Sukke,
 Strax angreb med sværmeriske Blik,
 Jeg kunde kold ei Diet lufte —
 Han gjennem det til Hjertet gif.

Han var en rig og søm Tilbeder
 Og tusind Løster han stammed frem,
 Dog — jeg troer kun Elskerens Geder
 Naar han som Mand stadfæster dem!
 Men da han raabte: „Hør min Smukke!
 Hvad om vi To til Alteret gif?“
 Jeg kunde told ei Dret lufte —
 Han Ja og Haand og Hjerte fik!

Victor. Jeg indseer meget vel, De burde modtage hans Tilbud.

Carline. Naturligviis! En ung Pige, som er Kunstnerinde — o, det er sjældent at hun faaer Tilbud af den Natur. Na, jeg tog hertil med min Mand Signor Astucio, som beklæder en vigtig Post hos Fyrsten — han er Musikdirecteur — intet mindre end Musikdirecteur.

Victor. Hvad? han har et Embede ved Hoffet? O, dersom han kunde tage sig lidt af mig.

Carline. Ih med Fornoielse; hele hans Indflydelse staaer til Deres Tjeneste og min med. Troer De virkelig, at man glemmer sine gamle Venner fordi man hører til Hoffet? Nei, Hr. Victor! man husker dem, man holder af dem, selv om de vise sig utaknemmelige — thi De har viist Dem utaknemmelig.

Victor. Jeg?

Carline. Ja, ja! lad os ikke tale mere om det. Hvorledes kan jeg være Dem til Tjeneste? Hvad fører Dem her til Hoffet?

Victor. Ønsket at komme frem, at gjøre mig bekendt og blive forenet med den, jeg elsker?

Carline. Hvad, min Herre? De er forelsket? og hvorlænge har De været det, om jeg tør spørge?

Victor (levende). Siden De tog bort fra Paris. Jeg maatte jo søge Trøst. Desuden — hvis De kjendte hende —

Carline. O, jeg begriber det; hun er naturligviis et Ideal af Skjønhed og Aand. Og hvor er denne Tilbedede?

Victor. Al, for Kunstnerne er det desværre ikke nok at elske, de maae ogsaa leve, og for at søge Udkomme, hun ved sin ypperlige Stemme, jeg ved mine beskedne Pensler, have vi forladt Frankrige.

Carline. Sammen?

Victor. Nei, saa havde jeg været alfor lykkelig! Det vilde hun ikke, hun tog til Italien med En af sin Familie, jeg berejser Tydskland, og den Første af os, som gjør sin Lykke —

Carline. Skal strax lade den Anden vide det, ikke sandt?

Victor. Rigtigt; men endnu har jeg ikke hørt Noget fra hende.

Carline. Da haaber jeg, at De snart skal være istand til at melde hende, at De har gjort Deres Lykke. Vor unge Fyrste tilbeder Kunsten og ynder Kunstnerne; han er fuld af Liv, venlig, elskværdig, og hans Hof er et af de meest glimrende i Europa.

Victor. Og hvem skulde indføre mig hos ham?

Carline. Hvem? min Mand, Signor Astucio.

Victor. De troer, at han vil tage sig af mig?

Carline. Ganske vist! Man siger, at Italienerne ere intriguante af Binde sygdom — lutter Bagvadskelse; dersom det behøvedes vilde min Mand intriguere blot

fordi det er hans Liv og Lyst, blot for at fremme Kunsten. Jeg er hans Eleve og begynder at danne mig efter hans Exempel; det er sandt, jeg finder ogsaa Leilighed nok dertil; thi naar man baade er ved Hoffet og Theatret —

Victor. Hvad? De er ved Theatret?

Carline. Sangerinde ved vor italienske Opera. Astucio har skaffet mig Ansættelse og jeg er ganske alene i de første Partie, for det Første fordi jeg har Talent og for det Andet fordi min Mand forstaaer at hindre alle Debuter — og naar man er den eneste er man ogsaa altid den bedste. Men stille; der hører jeg min kjære Astucio komme; jeg vil strax fremstille Dem for ham.

Tredie Scene.

De Forrige. Astucio.

Astucio. Jeg sige det er en Skam, det er en Skrækkelighed og det er pure Intriguanter, som kan troe, at en anden Mand kan gjøre saadant Noget.

Carline. Men, min Bedste! hvorfor er De saa vred?

Astucio. Oh, cara! jeg er meget in collera! — Ja, lad Nogen komme og bede mig om en Tjeneste — mai, mai! jeg gjør ingen Tjenester!

Carline. Men hvem er De saa vred paa?

Astucio. Oh Dio! det er den Ansøger i Orchestret, en birbante, et Menneſke, som jeg har øst over med Godheder; han bede mig, at jeg vil bede Hans Høiſhed om at han ſkal give ham en Gratiale af 200 Gylde — jeg bede Hans Høiſhed derom — for jeg er altfor god! —

Hans Høiherd sige nei, — og nu jeg spørge: kan jeg gjøre ved at Hans Høiherd sige nei?

Carline. Paa ingen Maade! Og det er derover han nu er opbragt?

Astucio. Si, Signora! og ved en uslyffelig avventura, som jeg er ganske uskyldig for, skeer det at Hans Høiherd i denne Morgen giver denne infelice Gratiale — til hvem? til mig, hans servitor umillissime, som for mit Embede er i en posizione, at jeg ikke kan sige, at jeg ikke vil have den; jeg maatte da tage imod Pengene — de er her; og nu jeg spørge: kan jeg gjøre ved at Hans Høiherd sige ham nei og give mig Penge?

Carline. Nei, De har Ret, men siden kan vi tale om den Sag. Nu derimod —

Jeg her fremstiller Dem en Maler
Om hvem med Roes al Verden taler,
Han er fransk og en gammel Ven!

Astucio (bukker).

Charmant! jeg ynde Kunstneren!

Victor (bukker).

Tilgiv, hvis jeg besværlig falder!

Astucio (Røtter til ham, sagte).

Han er mig lidt vel ung af Alder,
Især da han er gamle Ven!

Carline (til Astucio).

Jeg haaber, De taler hans Sag,
Saafremt De Tyrsten seer i Dag.

Astucio (sagte til Carline).

Eh! jeg skal Tyren protegere?

Carline (Hjælende for ham).

Det er jo Deres Yndlingsfag.

Astucio.

Oimè! plag mig nu ikke mere!

Har for Een jeg talt, De igjen

Kan mig strax en frist præsentere —

De altid har paa ny en unge gamle Ben!

Carline (til Victor).

Frygt ei fordi han vranten bliver;

Thi om ogsaa han siger nei,

Skal han dog med den største Jær

Dem ved Hoffet bane Ve.

Victor.

Intet Haab Modtagelsen giver;

Hans Gunst opnaaer jeg sikkert ei;

Lyffens Dør neppe aabnet bliver,

Hvis jeg ei gaaer en anden Ve!

Astucio (sagte).

Oimè! jeg ganske bange bliver!

Favor hos mig han opnaaer ei.

Per Bacco! jeg ham Fanden giver

Og dermed kan han gaae sin Ve.

Carline (Hjælende for Astucio).

Lad min Bøn Deres Hjerte røre!

Astucio (forvirret til Victor).

Ja, Signor! — jeg skal — stol kun paa —

Ensin! De skal snart fra mig høre!

Carline.

Min Ben! jeg lader mig ei saa

Bed tomme Ord bag Lyset føre!

Det er de Løfter Alle faae.

Naar De vil Intet for dem gjøre.

Nei, strax De tale skal hans Sag.

Astucio.

Hvor kan jeg det?

Carline.

Endnu i Dag!

Astucio.

Det gaaer ei an!

Carline.

Jeg det befaler!

Astucio.

Men tænk dog paa —

Carline.

De staaer i Gunst.

Fremstil for Fyrsten den unge Maler,

Udbryd i Roes over hans Kunst,

(med dæmpet Stemme)

Hvis ei — jeg selv til Fyrsten taler!

Astucio (fortrækket).

De selv? — Det er nok!

(til Victor)

Jeg, som sagt,

Gjør Alt, hvad der staaer i min Magt!

Jeg tale skal og det ben presto!

(sagte)

Eh! che diavolo è questo!

Carline (til Victor).

Nu kan De stole paa hans Iver,

Han vover ei at sige nei!

Snart De Lykkens Indling bliver;

Han Dem baner Vrens Bei!

Victor (til Carline).

O, Deres Godhed mig henriver:

De, som Ben, forglemte mig ei.

engang.

Hvis Lyffens Dør mig aabnet bliver,
Jeg kun ved Dem til den fandt Bei.

Astucio (sagte).

Oimè! jeg ganske bange bliver!
Favor hos mig opnaaer han ei;
Men da hun mig det foreskriver,
Jeg maa ham bane Lyffens Bei!

Carline (til Victor). Den Sag er nu afgjort! Skynd Dem til Deres Logis og hent Deres Tegninger og Udkast; min Mand, der, naar han vil, veed at behandle en saadan Sag paa den nydeligste Maade af Verden, vil strax fremlægge dem for Fyrsten, og da Hans Høihed virkelig er Kjender, er jeg ganske rolig hvad Dem angaaer; De vil gjøre Deres Lykke.

Victor. O, det er Deres Benskab jeg kommer til at skylde den! (iler ud.)

Fjerde Scene.

Astucio. Carline.

Astucio. Men, Signora! lad os nu engang tale seriosamente! Sige mig un poco hvoraf det kommer at jeg sempre er artig og cortese for hele Verden og at De dog hvert Dieblisk gjør mig imbarazzato for hele Verden?

Carline. Jeg sagde Dem jo, at det var en Ven, som jeg vilde vise en Tjeneste.

Astucio. Ma, cara! De veed meget vel, at her man ikke har Ven, her man ikke gjøre Tjenester — For denne Ven — bene! jeg har Dem lovet det — bene!

jeg skal tale for ham (saate) men piano, pianissimo, det forstaaer sig! (hoit) Eh, per Dio! gid De nu ikke havde mere Benner paa Jorden!

Carline. Jeg vilde ogsaa ønske, at det var den Sidste, der trængte til min Hjælp; imidlertid finder jeg, at naar man har Indflydelse, maa man benytte sig deraf.

Astucio. De tage feil; naar man altid benytte sig deraf, man kan bruge sin Indflydelse altsammen op, og man har aldrig formegen til sig selv. Ved De vel, Signora! at der er i denne Dieblig en stor Fare for Dem? Den Anfører for Orkestret han er bleven min avversario og han vil i Deres Fag lade debutere en cantatrice, som er meget deliziosa, espresso for Dem at tage Deres Plads.

Carline. Hvad? han vil berøve mig mit Engagement?

Astucio. Si, Signora! Deres Engagement — en Engagement, som er paa 10,000 Gylden! Jeg sige Dem, det er græsseligt! men De er troppo buona.

Carline. O nei, o nei, Signor! og jeg skal vise Dem, at jeg forstaaer at forsvare mig mod Enhver, naar man vil røre ved mine Roller. Naar skal denne Medbeilerinde debutere?

Astucio. Aldrig, dersom jeg kan forbyde det; men vore nemici, som har bevæget Himmel og Jord, have dog bragt det saa vidt, at hun har faaet permissione at lade sig høre for Committeeen.

Carline. Jeg vil haabe, at De har sat Dem derimod?

Astucio. Per Bacco! det skal jeg nok tage mig

iagt for; hun havde dog sat igiennem, at hun blive hørt af Committeeen. Nei, jeg har studeret paa en Cabale; jeg har ladet Debutantinden sige til, at hun skal indfinde sig her i Concertsalen, endnu i denne Dag, og gjøre sin Examen.

Carlina. Min Gud! hvad siger De?

Astucio. For at lukke Munden paa den calunnia og lade Alting gaae ærligt og ordentligt til, jeg har ladet sammenkalde hele Committeeen, der, som De veed, Signora! bestaaer af fem membra, som alle have sin Stemme. Jeg har skrevet til Fyrstens to Kammerherrer.

Carlina. Men de ere jo paa Landet.

Astucio. Det veed jeg ikke noget om; Brevene til dem ere affendte og en anden Brev er sendt til Capelmesteren.

Carlina. Han skal jo være farlig syg.

Astucio. Det veed jeg ikke noget om; Brevet til ham er affendt. Den fjerde Brev er til mig selv, som er Præsident i Committeeen, og den femte Brev er til Primadonna, som efter Engagementet er den femte Stemme i Committeeen.

Carlina. Hvorledes? det er altsaa adresseret til mig?

Astucio. Til Dem, Signora! til Dem — saaledes er den hele Committee kaldet sammen og dannet paa ordentlig Maade, saa der ikke mangle Nogen undtagen de som ikke komme — det er værst for dem selv; for jeg har kalde paa dem, og jeg komme.

Carlina. Ha! ha! ha! det er moersomt! det er da for os To alene hun kommer til at synge?

Astucio. Si, Signora! det blive os, som skal afgjøre om hun skal gjøre Debut. Det gjøre mig meget ondt; men der kan være hvad man kalder Omstændigheder, som kan tvinge den lige Mand til at gaae paa skjæve Dei. Ah, Klokken er alt paa Fem! (peger paa Bænkestolen) Signora! De sætte Dem paa Deres Plads.

Carline. Men, min Ven —

Astucio. Basta, basta! komme mig nu ikke med Snaf. Tænke bare paa hvad jeg har sagt, og sørge for at De give Deres Stemme som De kan være bekiendt for en god Samvittighed.

Femte Scene.

De Forrige. En Tjener.

Tjeneren. Der er en ung Dame, som siger at hun er sendt fra Chefen for Orkestret og ønsker at vide om Committeeen kan modtage hende.

Astucio. Si, si, — Committeeen kan modtage hende. (til Tjeneren) Rudolf! er de tre Herrer ikke komne?

Tjeneren. Nei, Hr. Musikdirecteur!

Astucio. Stakkels tre Herrer! de blive længe borte i Dag. Men det gjør ikke noget; Klokken er paa Fem; Committeeen er færdig. Lad Damen komme ind.

(Tjeneren gaaer. Astucio og Carline sætte sig ved Bordet.)

Sjette Scene.

De Forrige. Adèle (med en Rulle Noder, hvorefter der er bundet et Bånd. Hun nærmer sig frugtstom og neier to Gange dybt; de Siddende reise sig ved hendes anden Gmopliment og besvare den; derpaa sætte de sig igjen)

Astucio. Kom nærmere, kom nærmere, Madami-

gella! og være ikke bange; der er ikke Mange i Committeeen i Dag; de er her som hos en lille Familie, De er som De var hjemme hos mig og min Kone.

Udele. Jeg er Dem meget taknemmelig for Deres Godhed; thi jeg vil oprigtig tilstaae, jeg ryster af Angst.

Astucio. Og perche dunque har De Angst, om jeg maa spørge? være ikke angst, lille Barn! Committeeen vil ikke have at De skal være bange, saa at De ikke kan bruge Deres hele Talenter; ah, Committeeen er altfor honet til det. De er fra Italien?

Udele. Jeg maa vel sige Sandhed?

Astucio. Senza dubbio, Sandhed, De maa altid sige Sandhed for Committeeen.

Udele. Jeg fremstiller mig rigtignok som italiensk Sangerinde; men jeg er fransk af Fødsel.

Astucio (ryster paa Hovedet). Ah, diavolo! det er slemt for Dem. Men endin, det kan De jo ikke gjøre ved, stakkels lille Barn! Hvad hedde De?

Udele. Jeg har antaget Navn af Signora Zerlina.

Astucio. Zerlina? — ah, bene! molto bene!

Udele. Naar De befaler, Hr. Musikdirecteur! er jeg til Tjeneste. Her er forskellige Partier. (giver ham Noderne.)

Astucio. Det er meget godt; men for at vi kan dømme om Deres smukke Talent, som hele Verden sige er straordinario, De maa synge en Arie, hvori der er flere Manerer — en capriccio.

Udele. Her har jeg en, Hr. Musikdirecteur! det er en venetiansk Arie, en Beskrivelse over Carnavalet.

Astucio (lægger Noderne paa Bordet). Bene! De kan begynde; vi ere tilstede for at applaudere!

Noele.

Hør i det Fjerne Glædens vilde Jubel tone;
 Benedig saa beruset af Lystighed er,
 At Fornuften sig bøier selv for Daarstabs Trone;
 Thi Carnavalet aabnes der!

See der! Casander midt i Varmen
 Med sin Bella man dandse seer
 Mens hun skjelmst ham kniber i Armen
 Og coquet til Harlekin leer!
 For Columbine gjør Pierro sig lækker;
 "Slig naar Din Haand Du, Skjelm! mig rækker?"
 "O, strax, min Ven!

Din hvide Kind skal føle den!"
 Leander kjælent sukker
 Til Guitarens blide Klang;
 Som en Rattergal kluffer
 Han en sværmerst Klagesang!

Men tilside!

Der ruller frem en Charlatan!
 Pungen frem! I maa vide,
 Her Livet kjøbes kan!

(efterligner Charlatanen)

Povera

Signora

Har ondt i Hjerte;

Povera

Signora

Sukker: ak ja!

Ha, ha, ha, ha!

Jeg kan curreer denne straffelig Smerte;
 Hvorfra den kommer strax Diet mig lærte!

Ha, ha, ha, ha!

Tidt en Schavl

Hjælpe skal

For den Slags Plage!

O, befa!

Og De skal

Strax faae en Schavl!

Ha, ha, ha, ha!

Oimè! en Schavl kan ei Smerten forjage;

Bene! et stærkere Middel vi tage!

Ha, ha, ha, ha!

Omi De kan

Faae en Mand? —

Dolce De smiler?

Dem en Mand

Rive kan

Fra Gravens Rand!

Ha, ha, ha, ha!

Bed Deres Hjerte snart en Elsker hviler

Og pronto Sygdommen ud af det iler!

Ha, ha, ha, ha!

Carline (reiser sig).

Bravo! hun sikkert vil Bisald faae!

Astucio (tvinger hende til atter at sætte sig).

Men er De gal? I Commiteer man aldrig rose maa!

Jeg beer, lad hende synge, men hør for Guds Skyld ei derpaa.

Aldele (bliver ved).

Let sig Gondolen paa Bandspeilet gynger,

Deilige Piger smile huldt fra den;

Snechvide Arm om Elskeren de slynger,

Ravnforte Lok flagrer for Binden hen!

Tambourinens Klang

Og Hyrdernes Sang

Hver Fod nu bevinger,

Alt jubler og springer!

Med bølgende Barm

Den Skjønne hensvæver,

See af Fryd hun bærer
 I sin Elsters Arm!
 Hør hvilken Støi fra alle Sider!
 Mod Mandolinen Guitaren strider,
 Hør Fløitens Lyd, Skalmciens Klang —
 Alt paa eengang!
 Det er charmant!

Astucio (applauderer lidt ved Ariens Slutning). Brava, brava! de allerfortræffeligste Anlæg; men — De tillade at Committeeen delibrerer derom og at ethvert af dens Medlemmer afgiver sin Stemme! (rejser sig og synes at tale med Carlinae).

Udele (sagte). Ih min Gud! det lader til at de holde Raad med hinanden! Hvad mon de vil beslutte?

Astucio (sagte til Carlinae, som synes at være paastaaelig). Men hvad tænke De paa? Cospetto di Bacco! De vil have hun skal debutere?

Udele (sagte). Jeg er ganske urolig — men de ere saa venlige, og Musikdirecteuren har især modtaget mig saa artig, at jeg har et godt Haab.

Astucio (gaaer fra Carlinae til Udele). Madamigella! Committeeen har med alle Stemmer erklæret, at De give de allerbedste Forhaabninger og at De engang vil blive til en meget udmærket Talent.

Udele (sagte). O hvilken Lykke!

Astucio. Men Tid og Studering skal til for at danne disse fortræffelige Gaver, som Naturen har givet Dem; si, kjære lille Barn! vi trænge meget til at studere — vi trænge meget dertil, og Committeeen tænke, at De ikke skal tænke paa at komme for Publicum førend om et Aar, tre Aar.

Adele. Hvad? De afflaaer mig da Tilladelse til at debutere?

Astucio. For Diebliffet — si, for Deres eget Bedste; men siden vi vil see hvad vi kan gjøre; De skal i Committeeen finde Onsket at være Dem til Tjeneste og bringe Dem frem. Addio, Signora! (tager Carlines Haand) Nu maae vi skrive vor Rapport, cara amica! (de gaae.)

Envende Scene.

Adele (alene).

O Gud! O Gud! hvor jeg er ulykkelig! De har nægtet mig Tilladelse til at debutere — alt mit Haab er forbi! Jeg staaer fremmed, uden Ven, uden Beskytter (grædende) O, jeg er meget ulykkelig!

Ottende Scene.

Adele. Fyrsten (meget simpelt klædt; under Kjolen bærer han et stort Ordensbaand.)

Fyrsten (munter). Gud skee Lov! Statsraadet er forbi, jeg er ikke mere Fyrste, men har min Frihed til i Morgen, at i Morgen komme de alvorlige Forretninger, i Dag — o, jeg vil ganske tilhøre Glæden — det vil sige, dersom Himlen vil lade den indfinde sig. Ih, men hvad seer jeg? en ung Pige her i Salen! en ung Pige, som græder, og som jeg maaskee kan trøste! Himlen har bønhørt mig; Glæden begynder alt at lade sig see (nærmer sig Adele). Hvad feiler Dem, min smukke Pige?

Adele. Ah, min Gud! jeg beder om Forladelse; jeg saae Dem ikke; men det er ikke min Skyld — jeg er saa bedrøvet.

Fyrsten. Hvad? De er bedrovet? vær rolig;
det gjør mig ondt at see Taarer i Deres Dine.

O, græd ei meer!

Benligt Gratierne Dem omsværer
Og Aand i dette Blik jeg seer,
Aftør Taaren, som paa Kinden hæver —
O, græd ei meer!

O, græd ei meer!

De alene skal Taarer udgyde,
Som De for Deres Fødder seer;
Men De, som fødtes kun til at byde —
O, græd ei meer!

Addele. Ja, De siger nok, at jeg ikke skal græde,
min Herre! men naar De vidste hvor ulukkelig jeg er —
men det er ikke værdt at tale om — De kan dog ikke
hjælpe mig.

Fyrsten. Ah, hvem veed? Jeg vil just ikke sige
at jeg her kan gjøre alt hvad jeg vil; men jeg har
undertiden dog lidt Indflydelse.

Addele. Ih, min Gud! De skulde dog vel ikke
være Medlem af Committeeen?

Fyrsten. Hvilken Committee?

Addele (sagte). Al, han veed ikke engang hvad Com-
mitteen er! (høit) Committeeen, der skal antage Sangere og
som Signor Astucio er Præsident i. Det er der man
skal lade sig høre for, naar man vil debutere i den ita-
lienske Opera; o, men det er ikke muligt at gjøre Lykke
hos den, naar man er Fremmed.

Fyrsten. Ah, De er Sangerinde? — Og Com-
mitteen har viist sig streng imod Dem? Det er ikke

smukt af Committeeen! En ung, indtagende Sangerinde
bør man altid tage sig af.

Adels. Da tænker Signor Alfucio ikke som De.
(græbende) De maa ikke troe, min Herre! at det er af
Forsængelighed jeg ønsker at komme til Theatret; men
det forsikkrer jeg Dem, jeg sang just ikke saa slet, som De
nok vil faae at høre. Dog, hvad kan det nytte? Com-
mitteen har negtet mig at debutere og sagt, at jeg ikke
kan komme til det førend om tre Aar.

Fyrsten. Hvad? De kan ikke komme til at debu-
tere førend om tre Aar? Men Committeeen har jo mistet
Forstanden.

Adels. Ikke sandt, min Herre? — Og nu, da
det gjælder mit Livs Lykke at komme til at debutere,
tænkte jeg: Dersom Du blot kunde faae Tilladelse til at
træde frem, dersom Du blot kunde komme til at synge
for Fyrsten, han dyrker selv Musiken, han forstaaer sig
paa Sang, og man skulde dog ikke troe at han lod sig
føre bag Lyset af Intriguer —

Fyrsten. Saa det tænkte De?

Adels. Ja, min Herre! jeg haabede, at han vilde
tage sig af mig, at han vilde ansætte mig. Ansætte mig —
o, hvor jeg vilde have været lykkelig, hvis jeg var bleven
ansat — jeg kunde da have sørget baade for mig og
min gamle Tante (slaaer Dinene ned); jeg kunde maafløe
haabet at opnaae en anden Lykke, som det ikke nytter at
tale med Dem om; men den er mit sødeste Haab.

Fyrsten. Naa, naa! vær De kun rolig; jeg troer
sikkert, at Fyrsten vil interessere sig for Dem.

Adels. Hvor skulde det være muligt, da jeg er

falden igjennem. (sagte) Han har ikke engang forstaaet mig. (høit) Hvor kan De troe, at Fyrsten kan dømme om mit Talent, naar han ikke kan komme til at høre mig?

Fyrsten. Det er ogsaa sandt. Men dersom man skaffede Dem en Unbefaling?

Addele. Hvad? troer De at det var muligt?

Fyrsten (Skriver paa et Blad, som han tager ud af sin Tegnebog). Er der Noget? (en Tjener træder ind; sagte) Denne Befaling til Signor Alfucio at hun skal debutere vil være tilstrækkelig; den vil være ham lidt ubehagelig, men han kommer til at lyde den paa Diebliffet. (til Tjeneren) Bring denne Billet til Signor Alfucio, som er inde i Børselset der. (Tjeneren gaaer.)

Addele. Og De troer at det vil være nok for at jeg kan komme til at debutere?

Fyrsten. Jeg haaber det i det mindste — og det endnu i Aften.

Addele (glad). Hvad? i Aften? i la Molinara?

Fyrsten. I la Molinara.

Addele. Og De troer, at Fyrsten vil komme og høre mig?

Fyrsten. Formodentlig. Hvad mig angaaer, jeg skal ikke forsømme det, og efter Forestillingen skal jeg give ham Underretning om Udfaldet.

Addele (sagte). O, hvad det er for en fortræffelig Mand!

Fyrsten (sagte). Det er en vakker lille Pige, jeg der har taget under min Beskyttelse, og det skulde gjøre mig ondt om hun ikke har Talent; thi, paa min Ære! jeg troer, at det nu vilde være mig ligesaa kjært som hende selv om hun gjorde Lykke.

(gaaer.)

Niende Scene.

Adèle (alene).

O, hvor jeg er sjeleglad! Jeg maa strax afsted til min Tante og fortælle hende hvilken Lykke der er mødt mig. Ah, jeg glemmer mine Musikalier (hun gaaer hen til Bordet og begynder at rulle Noderne sammen).

Tiende Scene.

Adèle. Victor (kommer fra høire Side).

Victor (idet han kommer, uden at se Adèle). Ja lad dem see hvorledes de komme ud af det, den Sag angaaer ikke mig. Den Satan af en Italiener, han er lutter Fyr og Flamme for at udflække en Cabale mod Sangerinden, som skal debutere i Aften, og — Ah, hvad er det for en ung Pige?

Adèle (idet hun vender sig).

Victor!

Victor.

Hvem nævner mit Navn?

Adèle.

Mon et Blandværk det er!

Victor (seer hendes Ansigt).

Adèle!

Adèle.

O min Gud!

Victor.

Ja det er hende!

Adèle.

Hvad? Victor! Du her?

Begge.

O hvilken Fryd! Du er gjenfunden;
Jeg ømt til mit Bryst trykker Dig!
O, al min Kummer er forsvunden
Da Du igjen omfavner mig!

Victor.

Men hvilken venlig Engel fører,
Tilbedte! Dig til dette Sted?

Idese.

Du Alt skal vide — naar først jeg veed
Om mig endnu Dit Hjerte tilhører,
Om Du falst ei har glemt Din Gled. —
Har ikke Tiden slukt Din Flamme?

Victor (med Smhed).

Rei, Du, som før, er Alt for mig.

Idese.

Dit Hjerte er endnu det samme?

Victor.

O, lad dette Blik svare Dig.

Begge.

O hvilken Fryd! Du er gjenfunden;
Jeg ømt til mit Bryst trykker Dig!
O, al min Kummer er forsvunden
Da Du igjen omfavner mig!

Idese.

Men forklar Din kiærlige Pige
Hvad der i hendes Favn har Dig bragt?

Victor.

Du Alt skal vide — men Du først maa sige
Om ei grumt Adskillelsens Magt
Har nedbrudt vor Kjærligheds Pagt!
Brød Du ei de hellige Lænker?

Adèle (med Æmhed).

Altid Dit Billede fulgte mig.

Victor.

Endnu Din Æmhed Du mig skænker?

Adèle.

O, lad dette Blik svare Dig.

Begge.

O, hvilken Fryd! Du er gjenfunden:

Jeg ømt til mit Bryst trykker Dig!

O, al min Kummer er forsvunden,

Da Du igjen omfavner mig!

Victor. I lang Tid har jeg ikke mødt andet end Modgang — jeg begyndte alt at tabe Haabet om Lykke, da den paa eengang tilsmiler mig. Jeg har her fundet en Belynder —

Adèle. O, jeg med, kjære Victor! Siden vi skiltes ad har jeg gennemreist Italien, men jeg gjorde ingen Lykke. Man vilde neppe høre mig. Men her i Tydskland — o, jeg skal gjøre Opsigt. En fornem Herre, som jeg ikke kjender, ja ikke eengang har seet for, har anbefalet mig og jeg skal debutere i Aften.

Victor. Hvad? Du skal debutere i Aften?

Adèle. Ja, tænk Dig min Glæde hvis jeg gjør Lykke! Saa er det mig, Victor! som har den største Indtægt; det er mig, som er Skyld i at vi kan gifte os.

Victor. Siig mig, Adèle! er Du ogsaa vis paa, at det er Dig som skal debutere i Aften? jeg har hørt, at Debutantinden hedder Signora Zerlina.

Adèle. Rigtig — det er mig; det er et italiensk Navn, som man har raadet mig til at antage.

Victor. O, min Gud!

Adèle. Hvad feiler Dig?

Victor. Det er ude med Dig; Du har Uvenner, som have svoret Dig Undergang!

Adèle. Jeg Uvenner? — Nei, nei, vær Du rolig; hvem har jeg gjort noget ondt, og hvem kan ville gjøre mig noget ondt?

Victor. Jeg siger Dig, der er en Cabale imod Dig; jeg veed det. I dette Dieblisk bragte jeg Signor Astucio nogle Udkast, som han havde bedet mig om — han hørte neppe paa mig, saa rasende var han fordi han havde faaet Befaling at lade Signora Serlina debutere endnu i Aften.

Adèle. Ja, det er ganske rigtigt.

Victor. Da han nu ikke kan forhindre det, vil han chicanere Dig og har foranstaltet en Udpibning, — o, et Mesterstykke af en Udpibning; han har vundet hele Huset for sig.

Adèle. O, min Gud! hvor jeg er ulykkelig! Saa blive vi ikke gifte endnu!

Ellevte Scene.

De Forrige. Fyrsten.

Adèle (seer Fyrsten). Ah, naadige Herre! er De der? Jo, det er deilige Nyheder.

Fyrsten. Ikke sandt? Jeg var vis paa at mit Brev skulde gjøre god Virkning.

Adèle. Ja, det har det rigtignok gjort; nu seer det værre ud end før.

Fyrsten. Hvad siger De?

Adels. Ja, naadige Herre! De skulde ikke troe det; men her bliver smeddet Cabaler.

Fyrsten (smilende). Virkelig! — ja, det er det hele Verden siger og dog har jeg aldrig kunnet mærke det. Men vær De rolig; man har villet gjøre Dem bange. Jeg gad nok seet hvem der vovede —

Adels. Na, De troer at de ikke tør! Victor kan jo selv bevidne det.

Fyrsten. Victor! Hvem er det der er Victor?

Adels (Aaer sinene ned). Det er ham, som jeg ikke før turde tale til Dem om, jeg veed ikke hvorfor, thi vi ere Landsmænd; vi ere blevne opdragne sammen. Han er Kunstner, en udmærket Maler; han kan, fremfor nogen Anden, gjøre Fordring paa Fyrstens Naade.

Fyrsten (sagte). Ah, det er en Elsker! (munter) Altsaa har Hr. Victor opdaget en Sammenrottelse imod Dem?

Victor. Ja, min Herre! det forsikkrer jeg Dem.

Fyrsten. Og De troer ikke, at vi Tre, naar vi Alle stille Hovederne sammen, skulde kunne faae Bugt med den?

Victor. Nei, det er vi altfor ubetydelige til; De maa tænke paa, vi have Signor Astucio, Musikdirecteuren, imod os.

Fyrsten. Hvad? Astucio? han, der seer ud som Blidheden og Oprigtigheden selv? Jeg troede han var det bedste Menneske af Verden! (sagte) For Pokker! det lader til at jeg godt kjender mine Omgivelser! (hoit) Na, vi ville dog see hvad vi kunne gjøre; dersom De vil staae mig bi, troer jeg næsten at jeg ikke er bange for

at vove en Dyst med den almegetige Musifdirecteur. (sagte): Jeg har nok Dyst til at cabalisere engang; det morer mig.

Victor. Men hvordan vil De bære Dem ad? Hvordan kan De hindre Folk i at pibe, naar de have sat sig det for?

Fyrsten. Hvad siger De?

Victor. Signor Astucio har pakked Huset fuldt af gode Benner, som fuldt og fast have besluttet at pibe. Om det saa var Fyrsten selv, kunde han ikke hindre det.

Fyrsten. Det er sandt, det er meget sandt, han kan ikke hindre sine Undersaatte i at pibe, og han gjør det ikke heller, det er han altfor god til; — men om vi nu tog vor Tilflugt til en Krigslist og samlede Hjelpe-tropper? om vi satte en Armee af Klappere imod Musif-directeurens Pibere?

Adels. Det tillader jeg ikke; det var jo at for-dærve mig Bisaldet.

Victor. Det har hun Met i; hun skal alene gjøre Lykke ved sit Talent.

Fyrsten (tager deres Hænder) Det kan jeg lide! (sagte) Fortræffelige Mennesker, ægte Kunstnere! (høit) Om For-ladelse, mine Benner! jeg harde Uret! Ja, De maa have Deres Talent at takke for Deres Lykke, og dertil har jeg udfundet — et Middel, som er ærligt og tilladeligt, og som maaskee kan bringe Signor Astucio selv i en slem Knibe.

Victor. Hvad? De troer —

Fyrsten. Jeg er nysgjerrig for at vide, hvor-

ledes han vil rede sig ud af det. (til Adelen) Skynd Dem at gennemløbe et Par af Deres smukkeste Vrier og hente Deres Musik.

Adelen. O, naadige Herre! hvor De er god! (hun iler ud.)

Fyrsten. Og nu, min Ven! — jeg vil begynde at forberede den store Kamp. Jeg vil dog see om jeg ikke skulde være i stand til at overvinde en saa mægtig Fjende som Signor Astucio. (gaaer ud til høire.)

Tolvte Scene.

Victor (alene).

Han maa sige hvad han vil; hans Tillid beroliger mig ikke. Jeg veed ikke hvad han har isinde at gjøre for at hjælpe os, men jeg frygter bestandig for denne fordømte Italieners Rænker. Og naar jeg tænker paa, at han har villet tage sig af mig — Nei, nei, jeg vil ikke modtage Tjenester af ham; før vil jeg yppe Klammerie med ham og reent ud sige ham, at dersom han understaaer sig til at gjøre den allermindste Cabale, kaster jeg ham ud af Vinduerne. Ja, det er det bedste Middel, man kan gribe til. Ah, der kommer han meget beleiligt. O, hvor han seer mørk og bedrøvet ud.

Trettende Scene.

Victor. Astucio (fra høire Side).

Astucio. Oimè! oimè! questo va male! (sorgmodig) Ah, De er der, min fjære Ven?

Victor. Men hvad feiler Dem?

Astucio. Jeg har havt stor Ulykke! Alle vore Planer er kommen i Forvirring!

Victor (glad). Nei virkelig!

Astucio. Ma però, jeg kan sige: Alleting er tabt, uden Gren; for det er en Sandhed, jeg kan ikke gjøre ved det! jeg havde gjort en Cabale — o, en Cabale, som var bellissimo — en meget deilig Cabale! den smaa Sangerinde ikke skulde have faaet sin Mund lukket op. Per piu Sikkerhed, jeg havde faaet en *conspirazione* gjort af fremmede Folk, som jeg havde søgt op paa alle Hoteller i Byen — jeg havde ogsaa paa Deres Navn sendet Billetter til dem, som boer i samme Hotel som De.

Victor. Hvad! For Fanden —

Astucio. Ikke blive vred; der blive ikke Noget af i Aften — En Hændelse, som jeg ikke tænkte paa — Jeg har faaet Befaling for en stor Hofconcert i Aften. Eh, jeg neppe har havt Tid at give mine Kapellister en Vink om hvordan de dem skal bære ad — og det er i denne Concert at Hans Høihed vil høre den smaa cantatrice.

Victor. Og det er det som gjør Dem urolig?

Astucio. Senza dubbio! hvad skal jeg nu gjøre? Ved Hoffet man ikke pibe, ved Hoffet man ikke flappe!

Victor. Jeg forstaaer Dem — De er nødt til at tie stille — De maa lade Debutantinden synge —

Astucio (med en hemmelighedsfuld Mine). Si, si, — nu jeg maa lade Debutantinden synge — (sagte) og det er det jeg vil nu; hun skal synge!

Victor. Hvad! De har altsaa endnu Haab om at kunne hindre hendes Debut?

Astucio. Eh, eh, per Dio, vi skal faae see! (sagte) Jeg har maattet tage Tingen paa en andre Maade — spero, che mi verra fatto!

Victor. Hvad har De isinde — Jeg vil —

Fjortende Scene.

De Forrige. Carlinae.

Carlinae. O, min kjære Victor! hvor jeg er sjelesglad. Den tjenstgjørende Kammerherre lader Dem bede, at De strax vil komme til ham.

Victor. Jeg er ham jo aldeles ubekjendt!

Carlinae. Det er efter Fyrstens Befaling; han onsker to store Malerier fra Deres Haand. Ja, jeg tvivlede ikke om, at naar min Mand tog sig af Dem — (sagte) Tak ham dog, min Ven! det er Skik og Brug.

Victor (til Astucio). Hvad, det er Dem, Signor! jeg maa takke for —

Astucio. Ja, unge Mand! ja, ja, det er mig, som har talet til Kammerherren! (sagte) Jeg kan ikke begribe — for jeg har ikke talet en Ord.

Carlinae. Skynd Dem, Victor! skynd Dem, man maa aldrig lade en Kammerherre vente.

Victor (til Astucio). Men jeg vilde vide —

Astucio. Vi seer os igjen om en Dieblis i Concerten.

Victor. Det er netop om den, jeg vil tale.

Carlinae. Men saa gaae dog, eller vi gjør ikke mere Noget for Dem; Kammerherren bliver vred.

Victor. Jeg gaaer, jeg gaaer! (sagte) Jeg veed ikke — men jeg troer bestemt, at den fordomte Italiener har endnu en Cabale bag Dret. Ja, ja, jeg skal være her strax igjen og holde Die med ham. (gaaer.)

Femtende Scene.

Carline. Astucio.

Astucio (seer efter ham). Jeg veed ikke hvad der feiler det unge Menneske, men han seer slet ikke ud til at være taknemmelig.

Carline. Det er Glæden, Henrykkelsen, som overvælder ham. Men hvad skal det sige, at der bliver Concert i Aften? Jeg vil haabe, at jeg skal synge i den.

Astucio. No — det er impossibile, for De skal spille i Aften.

Carline. Hvad? jeg skal spille?

Astucio. Si, Signora! si, senza dubbio! La Molinara staaer paa Hjørnerne af Gaderne og De maa spille istedetfor Debutantinden, som skal synge i Concerten.

Carline. Hvad? det er hende, som skal synge?

Astucio. Være De ganske rolig, hun skal ikke synge langt, jeg skal føre hende an! Men De, Signora! bruge alle Deres Talenter, perchè det er paa den Tid at Engagementerne skal fornyes.

Carline. Det er meget behageligt at gaae hen og spille Møllerpigen! Vi vare jo blevne enige om at jeg skulde være syg i otte Dage.

Astucio. Sniksnak! De gaae og synge la Molinara som en lille Nattergal! (seer paa sit ur.) Diavolo! skynde Dem dog, Kloffen er mange.

Carline. Min Gud! jeg faaer jo neppe Tid til at klæde mig paa. Kom snart og fortæl mig, hvorledes det er gaaet med Concerten (gaaer).

Astucio. O, jeg haabe, det skal gaae eccelente. Jeg er ganske vis paa at hun skal komme ud af det — det er jo mig som dirigere Orchesteret! Ah, der komme mine gode Venner, som skal hjælpe mig med den *conspiratione*!

Sextende Scene.

Astucio. Kapellet's Medlemmer.

Kapellisterne.

Euterpes Sønner træde
Med Fryd i hendes Tempel frem;
Dhi Harmonie og Glæde
I dets Ly har deres Hjem!
(Hemmelighedsfuldt til Astucio)
De tilfreds kan Dem give,
Vi skal nok give agt;
Hvert Bink strax fulgt skal blive
Om just ei Deres Tact!

Astucio (med dæmpet Stemme, meget fornoiet).

Bellissimo! De mig forstaae!

Det lyffes maa!

Strab paa!

Dæmp hendes Stemme!

Min Tact — o lad den gaae!

Naar blot mit Bink De ikke glemme!

Kapellisterne.

Som Pligten byder, vi
Skal trolig staae Dem bi!

Af Jver for vort Rald
 Vi stryge, blæse skal
 Ad libitum saadan
 At ei hun synge kan!

Astucio.

Lille Børn! stille vær,
 Thi Fyrsten er der!

Syttende Scene.

Fyrsten, (ledsaget af) Hoffet.

Kapellisterne.

Med Glæde Kunstens Sønner,
 Edle Fyrste! om Dig samle sig,
 Du, hvis Smil os belønner,
 Vor Jubel hilser Dig!

(Under foregaaende Scene og dette Chor ere Lysekronerne i Salen blevne tændte, paa venstre Side sættes nogle Lænestole for Prindsen og Hoffet. Paa høire Side bliver anbragt en Ballustrade for de Syns-gende. I Baggrunden sættes i en Halvcirkel Nodestole for Kapellet. I Forgrunden sættes Pianofortet, som bliver aabnet).

Fyrsten (sætter sig).

Naa, Hr. Astucio! vi begynde.

(Adele træder, ført af Victor, ind fra Baggrunden)

Der har vi Sangerinden! See der!
 Hendes Holdning er fuld af Inde,
 Saa bly som elskværdig hun er!

Adele, (som er kommen i Midten af Cirklen, neder for Fyrsten og seer i Veiret).

Min Gud!

Fyrsten (sagte).

Forundring hende reent forstener!

Victor (sagte til Adele).

Hvad feiler Dig?

Adele (sagte, visende ham Fyrsten),
 Vor Beskytter der jeg seer!

Victor.

Hvordan? det er Fyrsten Du mener!

Adele.

Saa er jeg ikke ængstelig meer!

Victor (sagte til Adele)

Du vil Seirens Palme naae!

(sagte ved sig selv)

Og dog af Frygt for ham jeg bærer,

Hvis skjulte Cabale os omsvæver —

Men ei et Blik skal mig undgaae!

(han sætter sig ved Ballustraden, tæt ved Alfucios Robestol.)

Alfucio (stiller sig bagved sin Robestol)

Hvad Arie synge De?

Adele.

Hr. Directeur!

Jeg synger den, jeg valgte før!

Alfucio (gjør Tegn til Orkestret og seer paa Fyrsten).

Naar Deres Høihed vil!

Fyrsten.

Nu vel an, saa begynd!

Adele.

„Hør i det Hjerne Glædens vilde Jubel tone;

„Benedig saa beruset af Lystighed er,

„Alt Fornuften sig bøier selv for Daarstabs Trone;

„Thi Carnavalet aabnes der!”

Fyrsten.

O, charmant!

Hoffet.

Ja, henrivende skönt jeg det fandt!

Adèle (bliver ved).

"See der, Casander midt i Larmen
 "Med sin Bella man danser seer,
 "Mens hun skjelmst ham kniber i Armen —"

Astucio, (som allerede har begyndt at bringe Orkestret i Uorden,
 sagte til Kapellet).

Forandrer Takt! forandrer Takt!

Adèle (begynder at komme ud af Takten).

"Dg coquet til Harlekin seer!

"Dg coquet til Harlekin seer!"

((sagte))

Nei, jeg ud af det er bragt!

(seger at komme ind i Orkestrets Svil)

"For Colombine gjør Pierro sig lækker!

"For Colombine —"

Fyrsten (til Hoffet).

Synet af os vist Frygt hos hende vækker.

Adèle (som før).

"Pierro! min søde Ven —"

((sagte))

Gud! jeg er jo alt falsk igjen!

Fyrsten.

Al, det er slemt, hun mangler Dre;

Jeg seer, at det vil ikke gaac!

Adèle.

Gud! tør jeg troe mit eget Dre?

Stal dybt bestjæmmet her jeg staae?

Victor (seende paa Astucio).

Ha! jeg skal snart tilintetgjøre

Hans Plan, hvis han vil længer gaac!

Alfucio (til Kapellet)

Det er prægtigt! I godt det gjøre,
Fortabt hun snart sig give maa!

Hoffet.

Det er slemt, hun mangler Dre!
O det er klart, det vil ei gaae!

Fyrsten (til Adele).

O, for en Feil gierne Dret jeg luffer;
Faa De kun Mod —

Adele (begynder igjen).

„Leander kjælent sukker

„Til Guitarens —

Alfucio (sagte til Kapellet).

Presto! Presto!

(Orkestret begynder at ile)

„Som en Rattergal kluffer —”

(ærgelig ved sig selv)

Aa, det er atter galt!

De har ei rigtigt talt;

Det jo for tidligt kom

Og burde tages om!

(søger at komme ind i det)

Ah! — „Povera —”

Nei! — „Povera”

„Signora —”

(sagte)

Det var feil! — hvilken Plage!

(søger atter at indhente Orkestret)

„Signora

Har ondt for Hjerte” —

(sagte)

Hvor de jage!

(bliver ved)

„Sukker: at ja!

„Ha, ha, ha, ha!

„Jeg kan cureer denne stræffelig Smerte, —”

Astucio (ved sig selv, talende). Hun komme altid ind igen! (til Kapellet) Presto! Presto!

Adèle (bliver ved).

„Hvorfra den kom —“

(fortvivlet, ved sig selv)

Alt! nu jeg kan ei meer:

Bestæmmet jeg mig seer!

For stærkt de jage paa;

Alt, hvordan vil det mig gaae?

Victor.

Hun kan snart ikke meer;

Men nu jeg klart hans Hensigt seer!

Hør hvor de jage paa!

Adèle (søger atter at samle sig og bliver forvirret ved).

„Mod Mandolinen Guitaren —

„Mod Mandolinen — og Mandolinen“

(ude af sig selv)

Alt, jeg faaer ondt!

Astucio (takkerende)

Gen! to!

Adèle.

Forstanden jeg mister!

Astucio (hemmeligt til Kapellet).

Bliv kun ved!

Adèle.

O, jeg troer mit Hjerte brister!

— Jeg kan ei meer; nu er Alt forbi!

Victor (med qvalt Harme, truende Astucio).

Jeg dæmper ei mit Raseri!

Astucio (til Kapellet).

Spring et Par Blade!

Fyrsten.

Det gjør mig ondt! o det er Skade!
Men nu er alt mit Haab forbi.

Udele.

Min skønne Kunst jeg maa forlade;
O jeg føler, Alt er forbi!

Victor (sagte til Udele).

O fat Mod! lad ham Dig kun hade;
Stol paa' mig, jeg skal staae Dig bi.

Jeg Dig ei vil forlade!

Pas paa, til Slutning seire vi!

Ustucio (til Kapellet).

Bravissimo! bravi!

Per Bacco, nu seire vi!

Kapellet (til Ustucio).

Seer De? nu seire vi,
Sun Kampen maa forlade!

Hoffet.

Nei, hvilken Plage!

Har man hørt Måge?

Lad for den Støi os være fri!

(Fyrsten og Hoffet reise sig for at gaae.)

Victor (farer op mod Ustucio).

Ja, hold op!

Ustucio (forbauset).

Hvad vil han?

Victor (stiller sig i Midten af Theatret).

Tør jeg tale,

Edle Fyrste! for et Talent,

Som skal knuses ved en Cabale,

Hvis Leder er mig godt bekendt?

Hun ved sin Kunst kan sig forsvare!

Hør hendes Sang

Endnu engang

Dg De vil det erfare!

(Fyrsten og Hoffet sætte sig atter; Victor griber Adeles Haand og fører hende hen til Pianofortet.)

Kom her!

(bukker for Fyrsten og sætter sig ved Pianofortet.)

Deres Høihed! tillad!

(til Adele)

Fat Dig bare!

(tager et Partie iblandt Moderne)

Syng denne Solo og knus Cabale og Had!

(Fyrsten gjør Tegn til Orkestret at det ikke skal spille. Victor accom-
pagnerer Adele ved Pianofortet.)

Adele.

Du, Apollo! til Ramp for Hæder mig opflammer,

Min Sjel Du begejstrer ved Tonernes Klang!

Med Din Piiil, høie Gud! listig Avind Du rammer,

Dg paa Jord Himlens Fryd Du os gav ved Din Sang!

Fyrsten (forbauset).

Himmel! hvilken Forskiel! — charmant!

Her et Talent dog Seier vandt!

Astucio.

Diavolo! alt mit Haab forsvandt,

Hun mig overvandt!

Victor.

Hvilken Fryd! hun dog vandt;

Her en Grav Cabalen fandt!

Hoffet.

O, det er skönt! nei hvor charmant!

En glimrende Seir Talentet vandt.

Victor. Der hører De selv, Deres Høihed! det er Signor Astucio, som med Forsæt har bragt Orkestret i Uorden for at hindre en Sangerinde, som han frygter, i at debutere.

Fyrsten (leende). En Instrumental-Sammensværgelse! det er et Slags Oprør, som jeg ikke før har havt nogen Idee om.

Astucio. Hvad! Deres Høihed kan troe — Jeg er en Mand, som er bekendt — foruden veed hele Verden, at jeg aldrig har gjort den mindste Intrigue, ikke den allermindste Cabale.

Attende Scene.

De Forrige. Carline (i Møllerpigens Dragt, hvorover hun har en let Kaabe).

Carline (grædende). Det er skammeligt! det er affælseligt! Jeg maa bede Deres Høihed om at skaffe mig Nøt!

Astucio. Min Kone ganske i Taarer! Hvad er der kommen paafærde? Er la Molinara allerede ude?

Carline (bliver ved at græde). Ja, det troer jeg, at den er ude! Jeg har ikke faaet Lov til at synge mere end det første Nummer; til hver Nøde fik jeg et Accompanement —

Astucio (hidfig). Hvad — har man understaaet sig —

Carline. Ja, Huset var fuldt af lutter Fremmede.

Astucio. Maledetto! jeg har dem ikke sagt af!

Victor (afbryder ham). Deres Høihed! der hører De!

Astucio. Dio! hvad for en Dumbhed der hoppede mig ud af Munden!

Fyrsten. De tilstaaer det altsaa, Signor Astucio? (til Hoffet) Hvad synes Dem? Jeg, Fyrsten, har i Dag af alle Kræfter kæmpet imod denne Skjelm af en Italiener uden at kunne faae Bugt med ham og det var mig næsten ikke muligt at faae sat igjennem, at en Sangerinde, som jeg tog mig af og han var imod, kom til at lade sig høre.

Astucio. Men naar Deres Høihed vidste hvorfor jeg det har gjort — hvad jeg tænkte paa —

Fyrsten (med Ironie). Jeg gjætter det; De frygtede for at jeg skulde lade mig forføre af den fortryllende Stemme?

Astucio. Deres Høihed! jeg sige ikke —

Fyrsten. Godt, godt! For at berolige Dem vil jeg selv forene denne elskværdige Kunstnerinde med Hr. Victor, som jeg haaber at beholde her ved Hoffet.

Victor og Adels. O, Deres Høihed! saamegen Godhed —

Fyrsten. Jeg sagde Dem jo før, at naar vi Tre sat Hovederne sammen, fik vi nok Bugt med Hr. Musikdirecteuren. Signor Astucio! Deres Straf skal være, at jeg forbyder Dem at cabalijere.

Carline. O, min Gud! hvordan vil det nu gaae ham?

Astucio (sagte). Min Embede — o, den er forbi!

Chor.

Man har ved Intrigue
Til Lykken en Stige,
Hvorpaa den gaaer først,
Som i List er størst!

Dog Geniet svinger
 Sig paa lette Binger
 Forbi al List
 Saa den kommer sidst!

